

» viduaque perseverem. Nunc vero et secundae et tertiae et
 » quartae nuptiae, ut de pluribus taceam, reperiuntur, et non
 » ignoramus, quod tale coniugium eiiciet nos de regno Dei.
 » Sicut enim ab ecclesiasticis dignitatibus non solum fornicatio,
 » sed et nuptiae repellunt. Neque enim episcopus, nec presby-
 » ter, nec diaconus, nec vidua (diaconissa), possunt esse di-
 » gami: sic forsitan et de coetu primitivorum immaculatorum-
 » que Ecclesiae... eiicietur digamus: *Non quo in aeternum*
 » *mittatur incendium*, sed quo partem non habeat in regno
 » Dei... Puto enim monogamum et virginem et eum, qui in
 » castimonia perseverat, esse de Ecclesia Dei: eum vero, qui sit
 » digamus, licet bonam habeat conversationem, et caeteris vir-
 » tutibus polleat, tamen non esse de Ecclesia, et de eo numero,
 » qui non habent rugam aut maculam, aut aliquid istiusmodi:
 » sed esse de secundo gradu... et *qui salvantur quidem* in no-
 » mine Iesu Christi, nequaquam tamen coronantur ab eo (37).»

Igitur Origenes hoc in loco *regni Dei* nomine minime signi-
 ficat coelestem beatitudinem, neque *Ecclesiae* voce militantem
 Ecclesiam, sed peculiarem perfectorum coetum, qui in primo
 perfectionis gradu consistunt, ad quem spectant virgines et
 monogami peculiari gloria et corona donandi, a qua excludun-
 tur bigami, utpote imperfecti et ad secundum gradum deiecti;
 verumtamen ex Origene hi ipsi *salvantur*, adeoque ex eius
 mente non illicito utuntur concubitu.

Ex horum documentorum disquisitione et examine facile est
 colligere haud multos esse ex veteribus Patribus, qui bigamiam
 habuerint ut illegitimam, prout vulgo traditur (38), sed aut
 omnino paucos, et fortasse, ne unum quidem. Si enim herme-
 neutica diligentia veterum testimonia expendantur, patet non
 aliam fuisse eorum mentem, quam ut ad maiorem perfectionem
 fideles in custodienda castitate post viduitatem excitarent, atque

(37) Hom. XVII. in Luc. ed. De la Rue. opp. tom. III. pag. 955.

(38) Uti Maran adn. in lib. III. S. Irenaei, item in loc. cit. Athenagorae, Otto
 in nova edit. opp. S. Iustini, Cotelerius in not. cit. ad mandat. IV. Pastoris,
 Martene *De antiquis eccles. Ritibus* lib. I. cap. IX. art. I. n. 4. etc.

ab eo, quod minus decet, retraherent. Sane Cotelerius, qui pro
 eruditione sua quotquot potuit in hanc sententiam collegit,
 nonnisi undecim recensuit testimonia, nempe Athenagorae,
 Theophili Antiocheni, Irenaei, Tertulliani adhuc catholici,
 Minucii Felicis, Origenis, Gregorii Nazianzeni, Chrysostomi,
 Amphiloerii, Ambrosii et Hieronymi (39). Porro hi Patres
 ad unum omnes, ut ostendimus, catholicum sensum praesefe-
 runt. Hoc erat adnotandum ad vindicias Patrum agendas, quos
 protestantes vellicare gestiunt (40).

Sed si ita est, regeter aliquis, qui factum est ut digami ab
 Ecclesia variis poenis pro temporum varietate plecterentur?
 Responsio ex dictis in promptu est, quia ipsa quamdam depre-
 hendit in his nuptiarum iteratoribus incontinentiae labem, eo
 ipso quod Apostolus has secundas nuptias solum indulserit
 atque permiserit habita ratione horum infirmitatis, dicens:
 « Quod si non se continent, nubant, melius est enim nubere
 » quam uri (41). »

Atque haec est ratio, quam praebent quotquot durius de se-
 cundis nuptiis loqui visi sunt. Iuverit uno alterove veterum
 testimonio id adstruere, ut melius illorum mens innotescat.
 Omissis autem Clemente Alex., Origene, Theophilo Antiocheno,

(39) Coteler. in nota 54. ad lib. II. *Pastoris*.

(40) Cf. Ceiller, *Apologie de la morale des Pères de l'église* ed. Paris. 1718.
 pag. 51. seqq. neenon Mamachium, *Origin. et antiquit. christ.* Romae 1751.
 tom. III. lib. III. cap. 6. §. 4. p. 574. seq. Praecipue vero Daniel Tobenz in op.
Examen tractatus Io. Barbeyraci de doctrina morali Patrum Ecclesiae. Vin-
 dob. 1785. Hic enim calamum strinxit adversus Barbeyracum post Buddaeum
 Lutheranum, qui et ipse insurrexit adversus eundem in *Isagoge historico-theo-*
logica. Lips. 1727. duob. vol. in 4. lib. II. cap. 4. Nec non post doctum Libera-
 tum Fassonium in op. *De morali Patrum doctrina adversus librum Io. Bar-*
beyraci. Liburni 1767.

(41) I. Cor. VII. 9. Quinimmo inveni in capitulis Theodori, Cantuariens.
 archiepiscopi, cap. XVI. his verbis expressum: « In primo coniugio debet pres-
 » byter missam agere, et benedicere ambos: et postea *abstineant se ab Ecce-*
sia triginta diebus; quibus peractis *poeniteant XL. diebus* et vacent orationi
 » et postea communicent cum oblatione.» Apud Dacherium *Spicileg.* tom. IX.
 pag. 54.

Basilio, Gregorio Nazianzeno aliisque, quorum verba iam protulimus, Auctor commentarii in epistolas S. Pauli sub S. Ambrosii nomine, ita loquitur: « Quamquam a Deo primae nuptiae sint, *secundae vero permissae sunt*. Denique primae nuptiae » sub benedictione Dei celebrantur sublimiter: secundae autem » etiam in praesenti carent gloria; *concessae sunt autem propter » incontinentiam*: et quia solent viduarum iuniores incurrere; » ac per hoc concedit secundas (42). » Sic etiam Auctor operis imperfecti in Matthaem loquitur: « Apostoli praeceperunt secundas adire nuptias, *propter incontinentiam hominum*. Nam » secundam quidem accipere, secundum praeceptum Apostoli » est: secundum autem veritatis rationem, vere fornicatio est; » sed dum permittente Deo publice et licenter committitur, fit » honesta fornicatio (43); » ut alios praeteream.

Hac ipsa de causa factum est, ut secundae nuptiae in Ecclesia parum honorificae haberentur. Siquidem Ecclesia digamos a sacris ordinibus tanquam irregulares adhuc arcet; antiquitus autem etiam poenitentiae subiecit. Cuius rei monumenta indubia extant in veteribus constitutionibus. De iis, qui ob bigamiam a sacris arcentur ordinibus, monumentum extat in ipsis canonicis apostolicis: « Si quis post baptismum secundis nuptiis copulatus... non potest esse episcopus, non presbyter, aut diaconus, » aut prorsus ex numero eorum, qui ministerio sacro deseruiunt (44). » Hic canon exactus est ad normam apostoli Pauli,

(42) Comm. in 1. Cor. VII. 40. In append. ad opp. S. Ambrosii ed. Maur. tom. II. col. 158.

(43) Homil. XXXII. in Matth. in append. opp. S. Io. Chrysost. ed. Maur. tom. VI. pag. CXXXIV. etsi hic auctor secundas nuptias absolute non improbet, nemo tamen negaverit ipsum temere de eis fuisse locutum dum secundas nuptias permissas ab Apostolo comparat cum permissione facta a Mose dandi libellum repudii. Nec mirum; hic enim auctor utpote arianus et anomaeus in plures errores lapsus est. Inter quos et hic recensetur de secundis nuptiis. Cf. *Diatribam ad opus imperfectum in Matthaem, quod Chrysostomi nomine circumfertur* a Maurin. editore, Monfauconio, praemissa loc. cit. pag. I. §. VI. et VII.

(44) Can. XVII. vers. Dyonisii Exigui apud Cotelerium *PP. Apost.* vol. I. p. 456. ed. Antwerp. 1698. In quem canon. Cf. Guillelmi Beveregii annotationes ib. pag. 465.

qui I. Tim. III. praecipit, episcopum unius uxoris virum esse debere, seu neminem eligendum in episcopum, nisi qui fuerit unius uxoris vir, idem statuit de eligendo in presbyterum Tit. I. 6. et in diaconum I. Tim. III, 12. unde Origenes: « Nec episcopus, nec presbyter, nec diaconus, nec vidua possunt esse digami (45). »

Poenitentiae praeterea publicae addictos quondam digamos fuisse exploratum pariter est, ut constat ex concilio Neocaesariensi quod can. III. statuit « De his, qui saepius nubunt *tempus quidem poenitentiae* quod his constitutum est observandum; sed » conversatio et fides eorum tempus abbreviabit. » Et can. VII. « Presbyterum convivio secundarum nuptiarum interesse non » debere; maxime cum precipiatur *secundis nuptiis poenitentiam* » tribuere. Qui ergo erit presbyter, qui propter convivium illis » consentiat nuptiis (46)? »

Idem constat ex conc. Ancyrano, quod can. XIX. sanxit: » Quotquot virginitatem promittentes irritam faciunt sponsonem » suam, inter bigamos censeantur (47). » Nempe subiiciantur eidem poenitentiae, qua bigami obstricti sunt; nec non ex concilio Laodiceno, a quo can. I. statutum invenimus: « De his... qui » secundis nuptiis iuncti sunt... oportet, ut parvo tempore » transacto, vacent orationibus et ieiuniis; quibus etiam, iuxta » indulgentiam, communionem reddi decrevimus (48). » Idem colligitur ex S. Basilio, qui in epist. prima canonica ad Amphilo- lochium can. IV. « De trigamis, inquit, et polygamis definire » (Patres) eundem canonem, quem et *de digamis* servata pro- » portione: annum videlicet in digamis (49). »

Adhuc sec. VII. et VIII. in capitulis Theodoro, archiepiscopo Cantuariensi, adscriptis invenimus: « Digamus poeniteat primo

(45) Hom. cit. XVII. in Luc. Cf. etiam Tertull. *De exhort. castit.* c. 7. Epiphanius *Exposit. fidei*, Hieronymus lib. I. adv. Iovin. et in epist. ad Ageruch. de monogamia etc.

(46) Apud Hard. *Acta concil.* tom. 1. col. 284. celebratum est autem an. 514.

(47) Ibid. col. 279. ex vers. Isid.

(48) Ib. col. 781. ex vers. Dionysii.

(49) Ep. ed. Maur. CLXXVIII. opp. tom. III. p. 271.

» anno, quarta feria et sexta feria, et in quadragesimis tribus
 » abstineat se a carnibus, et separetur. » Huc pariter capitulum
 » refertur paulo ante adductum ex eodem Poenitentiali Theodori
 » Cantuariensis (50). » Idem constituit Ecgbertus Eboracensis,
 qui bigamos ad abstinendam a carnibus damnavit integro anno
 feriis IV. et VI. et spatio trium quadragesimarum; vefuitque
 quominus sacerdotes assisterent convivio bigamorum (51).

Insuper bigamis passim denegabatur in nuptiarum celebra-
 tione benedictio sacerdotalis, prout disertis verbis tradit S. Cae-
 sarius Arelatensis dicens: « Qui uxorem optat accipere, sicut
 » illam virginem invenire desiderat, ita ipse usque ad nuptias
 » virgo sit: quia si non fuerit, benedictionem accipere cum
 » sponsa sua non merebitur (52). » Idipsum testatus antea iam
 fuerat Ambrosiaster ut ex allatis eius verbis constat, dum in
 suo commentario in 1. Cor. VII. « Primae nuptiae, scribit, sub
 » benedictione Dei celebrantur sublimer: secundae autem
 » etiam in praesenti carent gloria (nempe benedictione) (53). »
 Idem eruitur ex lib. VII. Capitularium regum Francorum, quo
 decernitur: « Nemo usque affinitatis lineam ex propinquitate
 » sui sanguinis connubia ducat, neque *virginibus* sine benedic-
 » tione sacerdotis, quis nubere praesumat... tunc si *virgo* fuerit
 » cum benedictione sacerdotis... ducenda est uxor (54), » ex
 quibus patet eos, qui iterum nubebant, benedictione caruisse.
 Et Alexander III. « Capellanum, quem benedictione cum se-
 » cunda constiterit celebrasse, ab officio beneficioque suspen-

(50) In *Spicilegio Dacheriano* Paris. 1669. tom. IX. can. XIV. pag. 54. Huc pariter refertur capitulum paulo ante relatatum ex eodem Poenitentiali Theodori Cantuariensis.

(51) Apud David. Wilkins *Concilia magna* Britanniae. Lond. 1737. tom. I. pag. 401 seq. *Excerptio. D. Ecgberti Eborac. arch. can. XCI.* pag. 406. Cf. etiam *Poenitent.* ibid.

(52) Serm. 289 in append. ed. Maur. opp. S. Augustini tom. V n. 5. col. 482. Si tamen hic sermo est de bigamis, et non potius de iis, qui ante nuptias adulterinum commercium habuissent.

(53) Loc. cit.

(54) In Capitulario reg. Franc. ex ed. Baluzii cap. CLXXIX. pag. 1065.

» sum (55) » esse declarat. Hinc Durandus: « Nuptiae, inquit,
 » benedicendae sunt a sacerdote cum precibus et oblationibus.
 » Verumtamen vir et mulier ad digamiam transiens, matrimo-
 » nium contrahendo non debet a presbyteris benedici (56). »

Apud Graecos pariter non coronabantur digami, cuius rei
 testis est Leo Allatius plura proferens documenta (57). Nos alias
 attulimus verba Theodori Studitae (58). Nicephorus etiam, pa-
 triarcha Constantinopolitanus, aperte statuit: « Digamus *non*
 » *coronatur*, sed poenis subiacet (59). » Usus tamen postea
 inolevit in Ecclesia Constantinopolitana ut contra caeterarum
 Graeciae ecclesiarum morem coronarentur ac benedicerentur
 etiam bigami, teste eodem Allatio qui scribit: « Ecclesiam
 » (ipsam Constant.) bigamis etiam sponsalities coronas impo-
 » nere », dum « Graeci omnes hoc tempore... digamos ubique
 » sine ulla benedictione coronant (60) » Goarius in Euchologio
 officium coronationis etiam pro bigamis exhibet (61). Verum, ut
 animadverterat iamdiu S. Theodorus Studita, eiusmodi corono-
 natio aut benedictio, quae peracta poenitentia concedebatur
 bigamis, erat a benedictione et coronatione nuptiali plane di-
 versa (62). Immo haec benedictio pro bigamis sero introducta
 est ex quadam disciplinae immutatione post Leonem imperato-
 rem qui *Philosophus* est nuncupatus (63). Sic in concordiam
 revocantur, quae sibi invicem adversari videntur in ritibus
 Graecorum, dum ex una parte absolute dicitur in ipsorum eu-

(55) Tit. XXI. *De secundis nuptiis* in decreto lib. IV. cap. 1.

(56) In *Rationali* lib. I. cap. 9. Hic autem Durandus permisceri nequit cum altero Durando episcopo Sancti Porciani.

(57) *De perpetua consensione*, lib. III. cap. 15.

(58) Ex epist. 51. lib. 7. ad Naucrarium, quae tota est de hoc argumento, apud Sirmundum tom. V.

(59) Apud Allatium l. c.

(60) Op. et I. cit. pag. 1154. et 1156.

(61) Pag. 405 seqq.

(62) Epist. cit.

(63) Renaudot. *Perpetuité de la foi* tom. V. pag. 457. nec non Chardon *Hist. des sacrem.* tom. VI. p. 208.

chologiis *digamus non coronatur* (64), ex altera vero invenimus officium peculiare pro coronatione digamorum.

Privabantur praeterea bigami Ecclesiae eleemosynis, uti testatur S. Hieronymus scribens: « Non solum ab officio sacerdotum tali digamus excluditur; sed et ab eleemosyna Ecclesiae, dum indigna putatur stipe, quae ad secunda coniugia devoluta est (65). »

Denique non nisi sub quibusdam conditionibus secundae nuptiae permittebantur, quarum prima fuit, ut integer ab obitu coniugis annus fluere deberet, antequam novae nuptiae inirentur: cuius conditionis mentio occurrit in actis S. Meygoldi martyris apud Bollandum, in quibus legitur: « Sicut igitur lex canonica de viduis habet, transacto anno post obitum comitis Willelmi, celebrantur nuptiae de Geita et Meygoldo (66). » Canon reperitur in capitulis ita dictis Theodori Cantuariensis his verbis expressus: « Muliere mortua liceat viro post mortem alteram accipere; mortuo vero viro, post annum liceat mulieri alterum virum accipere (67). » Hic canon conformis fuit legi imperiali, quae extat in codice Theodosiano: « Si qua ex foeminis perditio marito, intra anni spatium alteri festinavit innubere: (parum enim temporis post X. menses servandum adiciamus, tametsi exiguum putemus); probrosi iniusta notis, honestioris nobilisque personae et decore et iure privetur; atque omnia, quae de prioris mariti bonis vel iure sponsaliorum vel iudicio defuncti coniugis consecuta fuerat, amittat. Et sciat nec de nostro beneficio vel adhortatione sperandum sibi esse subsidium (68). » Hunc autem canonem ac legem Innocen-

(64) *Δίγαμος μὴ στεφανῶται*. Euchol. p. 601.

(65) Epist. cit. ad Ageruchiam. n. 6. ed. Vall. tom. I. col. 898.

(66) Ad diem 8. Feb. tom. II. pag. 193, col. 2. n. 7. floruit porro hic Meyngoldus seu Mengoldus ac martyrio functus est sec. X.

(67) In *Spicilegio* Dacherii tom. IX. pag. 58. cap. LXXII. Haec ipsa totidem verbis leguntur in *Excerptis* Egberti, Eboracensis archiepiscopi, c. 116.

(68) Lib. III. tit. 8. leg. 1. *De secundis nuptiis*, lata autem lex est Eucherio et Syagrio consulibus an. 585. Lex porro haec fuit veterum Romanorum a Romulo ipso constituta, cum annus Romanus decem tantum mensibus constaret.

tius III. abrogavit definiens: « Cum secundum Apostolum mulier mortuo viro suo ab eius sit lege soluta, et nubendi, cui velit, *tantum in Domino*, liberam habeat facultatem, non debet legalis infamiae sustinere iacturam, quae licet post viri obitum intra tempus luctus, (scilicet unius anni spatium,) nubat, concessa sibi ab Apostolo utitur potestate: cum in his praesertim saeculares leges non dedignentur sacros canones imitari (69). »

Altera conditio, qua saltem alicubi tenebantur, quicumque iterum vellent nubere, haec erat, ut novum non celebrarent coniugium absque sacerdotum et populi consensu, prout constitutum reperitur in Capitularibus regum Francorum; ne christiani « viduas absque suorum sacerdotum consensu et conlibentia plebis ducere praesumant (70). » Hanc tamen conditionem ab Ecclesia nunquam adoptatam censeo.

Ex quibus omnibus pronum est inferre, Ecclesiam semper aegre tulisse secundas nuptias, etsi eas nunquam prohibuerit. Nec mirum cuique esse debet, si Ecclesia minus se erga eiusmodi iterata coniugia propensam exhibuit ob indicium, quod ea praeserpe videntur animi non admodum continentis pudicique; cum vel apud ipsos ethnicos haec opinio invaluerit (71), adeo ut di-

Licet autem postea a Numa annus protractus fuerit ad menses duodecim, tamen nihil immutatum est circa menses decem viduitatis, adeo ut quoties invenitur penes veteres viduam post mariti obitum lugere per annum, hoc de anno Romano decem mensium tantum intelligi debeat. Atque ita res perduravit, donec Theodosius duos adiecerit menses, confeceritque annum integrum. Cf. Bingham *Origin. ecclesiast.* tom. IX. lib. 22. cap. 2. §. 8.

(69) Lib. IV. *Decretal. tit. De secundis nuptiis* cap. ult. Idem cap. 4. *Super illam* ibid. statuit Urbanus III. atque hoc merito, nam ex allata Pauli sententia revocatae sunt omnes poenae et infamiae, quae secundum leges civiles mulieri secundo nubenti infligebantur; maxime si infra tempus luctus, id est infra annum, aut infra decem menses nuberet. Hinc Plutarchus in Antonio refert, Octaviam, sororem Augusti Caesaris, senatus consulto, et auctoritate dispensatam, ut iure posset M. Antonio nubere ante decem menses a viri obitu.

(70) Lib. VI. n. 408.

(71) Hinc Virgilius sic introducit Didonem dicentem:

gami passim despicerentur, ac magno in pretio et existimatione haberentur, quae fidem primo marito defuncto semper servassent.

ARTICULUS II. — Doctrina Ecclesiae ac disciplina circa trigamiam ulterioresque nuptias successivas exponitur ac vindicatur.

Dubium non est de legitimitate trigamiae et subsequen-
tium coniugiorum, idem esse ferendum iudicium ac de digamia. Hoc
solum intercedit discrimen iuxta veterem disciplinam, quod se-
riori poenitentia multati fuerint, qui ad ulteriores nuptias
transiissent, quam qui iterato semel connubio contenti fuissent,
ob maiorem incontinentiam, quam praeseferbant. Idque tum in
Ecclesia occidentali tum potissimum in orientali, quae iugiter se
magis adversam his successivis nuptiis exhibuit.

Peculiarem nihilominus proposuimus de hisce ulterioribus
coniugiis tractationem instituere, ut veteris Ecclesiae sensum
circa illa patefaceremus contra nonnullos, qui contendere visi
sunt, Ecclesiam modum excessisse spectando, ut ipsi autumant,
eiusmodi matrimonia tanquam absolute illicita immo etiam ille-
gitima ac nulla. At vero rigor ille non dogma sed solam discipli-
nam attingebat.

Sane nulla erat ratio, quare Ecclesia trigamiam aut tetrag-
miam ulterioresque nuptias damnaret, dum digamiam toleraret
probaretque. Siquidem eidem fundamento omnes eiusmodi con-
iunctiones, quae priori succedebant, innitebantur, verbis scilicet
Apostoli tum in Ep. ad Rom. « Si mortuus fuerit vir eius, libe-
» rata est (mulier) a lege viri, ut non sit adultera, si fuerit cum
» alio viro; » tum in I. Ep. ad Corinth. « Dico autem non nuptis
» et viduis, bonum est illis, si sic permaneant, sicut et ego.
» Quod si non se continent, nubant; » et iterum: « Mulier alli-
» gata est legi, quanto tempore vir eius vivit, quod si dormierit

Si mihi non animo fixum immotumque sederet,
Ne cui me vinco vellem sociare iugali,
Huic uni forsitan potui succumbere culpae.

In lib. IV. V. 15-19. ubi repetere nuptias Dido culpam vocare non abnuat.

» vir eius, liberata est, cui vult nubat, tantum in Domino. »

Quae sententiae generales sunt, neque coarctant nuptiarum
repetitionem ad unam vel alteram tantum, sed indefinite sese
extendunt ad tertias, quartas aut quintas nuptias, prout iamdiu
adverterat S. Augustinus, licet viduitatem prae nuptiis et com-
mendat et suadeat: « De tertiis, inquit, et de quartis nuptiis
» solent homines movere quaestionem. Unde, ut breviter respon-
» deam, nec ulla nuptias audeo damnare.... Quis enim sum,
» qui putem definiendum, quod nec Apostolum video definiisse?
» Ait enim: *Mulier alligata est quamdiu vir eius vivit*. Non
» dixit, primas, aut secundas, aut tertias, aut quartas: sed,
» *mulier*, inquit, *alligata est, quamdiu vir eius vivit, si autem*
» *mortuus fuerit vir eius, liberata est, cui vult nubat, tantum*
» *in Domino. Beatior autem erit, si sic permanserit*. Quid huic
» sententiae, quantum ad hanc rem adinet, addi vel detrahi
» possit, ignoro.... Quapropter nec contra humanae verecundiae
» sensum audeo dicere, ut quotiens voluerit, viris mortuis, nubat
» foemina: nec ex meo corde praeter Scripturae sanctae aucto-
» ritatem, quotieslibet nuptias audeo condemnare (72). »

Haec confirmantur ex iis, quae respondit Christus Dominus
Sadduceis ab eo sciscitantibus cuius futura esset uxor, quae
septem fratribus nupserrat. Nam eam non damnat, quod septem
viris nupsisset, ut iterum observat S. Augustinus scri-
bens: « Ipsum quoque apostolorum magistrum et Dominum
» audio Sadduceis respondentem, cum proposuissent mulierem
» non univiram, vel biviram, sed, si dici potest, septiviram, in
» resurrectione cuius futura esset uxor. Increpans eni in eos
» ait, *Erratis, non scientes Scripturas, neque virtutem Dei. In*
» *resurrectione enim nec nubent, nec uxores ducent: non enim*
» *incipient mori, sed erunt aequales angelis Dei*. Eorum itaque
» resurrectionem commemoravit, qui resurgent ad vitam, non
» qui resurgent ad poenam. Potuit ergo dicere, erratis nescien-
» tes Scripturas neque virtutem Dei, in illa enim resurrectione
» multinubae istae esse non poterunt: deinde addere, quia nec

(72) Lib. De Bono viduitat. Cap. XII. ed. Maur. opp. tom. VI. col. 376 seq.